

DE WAAGHALS

Het spel kan beginnen.

Alle kinderen staan aan één kant van het schoolplein, klaar om te hollen.

"Oversteken!", roept Pim.

Op hetzelfde moment rennen ze allemaal van de ene kant van het schoolplein naar de andere. Midden op het plein staat Pim. Bij het aftellen was hij 'm. Hij holt van links naar rechts. Tikt met twee tikken drie kinderen op de rug. Die zijn erbij! De anderen bereiken zonder geraakt te zijn de overkant.

Nu geven Pim en de drie die aangetikt zijn elkaar een hand. Ze vormen een sliert van vier.

Weer roept Pim: "Oversteken".

Alle kinderen rennen weer over het plein. Twee krijgen een tik. Zij moeten de rij van vier aanvullen tot zes.

Zo gaat het heen en weer. Ze worden allemaal warm van het harde lopen. Dat is maar goed ook. Want het is nog steeds koud buiten, al vriest het niet meer. Het dooit. Er valt een fijne motregen.

Tenslotte is de sliert kinderen, die hand in hand een rij vormen midden op het plein, zo groot geworden, dat er nog maar twee niet aangetikt zijn: Yolanda, een groot meisje uit groep zeven, en natuurlijk Dick, uit dezelfde groep.

"Oversteken!"

Dick en Yolanda rennen naast elkaar het plein op, de lange rij kinderen tegemoet. Yolanda komt er niet doorheen. Zij is er nu bij. Maar Dick.... die buigt zich voorover, rent naar voren en breekt met kracht dwars door de rij heen. Bereikt ademloos de overkant.

Dick is alleen over. Hij heeft het gewonnen.

Tevreden kijkt Dick om zich heen. Trots? Och, Dick wint altijd. Hij is altijd iedereen te vlug af, behendig en sterk als hij is. De beste voetballer van de school. Dick loopt het hardst, springt het hoogst en.... waagt het meest.

Daar gaat het fluitje van de meester. Alle kinderen gaan in de rij staan, lopen de brede deur van de Emmaschool binnen. De pauze is voorbij.

Als om twaalf uur de bel gaat ruimen de kinderen van groep zeven hun spullen op. Ze gaan naar buiten. Sommigen blijven over. Die wonen ver van de school. Maar de meesten gaan thuis eten.

Dick loopt met een groepje vrienden de Emmastraat uit in de richting van de haven. Hij loopt vlug. Tot gisteren kon je over de haven heenlopen. De strenge vorst van de laatste weken heeft het water veranderd in ijs. Dagenlang hebben de jongens geschaatst en gegleden op de ijsvloer. De schepen liggen stil aan de kant, met stalen lijnen vast gemeerd aan de meerpalen langs de kant.

Als Dick met z'n vrienden bij de haven komt, kijken ze wel op hun neus. Terwijl zij op school zaten is er een ijsbreker de haven ingevaren en heeft het ijs, door de dooi al dunner geworden, gebroken. Nu is de haven bedekt met losse ijsschotsen, grote en kleine. De schotsen wiegelen

heen en weer, botsen tegen elkaar aan. Spijtig kijkt het groepje kinderen voor zich uit. Het is uit met de ijspret in de haven.....

"Wie durft?", roept Dick opeens. Hij loopt naar voren, naar de haven toe. Wat is hij van plan? Hij zet zijn voet op de houten stootbalk langs de kade, boven het water van de haven. Laat zijn rechterbeen omlaag hangen. Zoekt een ijsbodem daaronder.

Ineens.... zet hij zich af. Stapt naar beneden, het ijs op.

Daar staat Dick midden op een grote schots. Voorzichtig houdt hij zich in evenwicht. De ijsschots is dik genoeg om hem te houden. Dick zorgt er wel voor dat hij in het midden van de schots blijft staan. Zou hij te ver naar links of naar rechts gaan, dan gleed hij er af!

"Komen jullie niet?", roept Dick uitdagend naar de kant.

Daar staan de anderen. Pim is al naar de houtbalk gelopen, is erop gaan zitten, bungelt met zijn beide benen omlaag. Durft toch niet....

Zoekend kijkt Dick voor zich uit. De volgende schots is nog groter dan die waar hij op staat. Het groepje aan de kant houdt de adem in. Wat doet Dick, de waaghals? Hij springt. Hij springt van de eerste schots op de tweede. Precies in het midden staat hij weer.

De kinderen begrijpen dat Dick al schotsjelopend naar de overkant van de haven wil. Dat is nog een heel eind. Ze voelen allemaal de spanning. Wat durft die Dick!

Toch is er niemand die hem volgt. Ook Pim niet.

Terwijl alle jongens en meisjes toekijken neemt Dick zijn volgende sprong. De derde schots is kleiner. Even lijkt Dick te wankelen. Zal hij zijn evenwicht verliezen? Zal hij naar beneden glijden en in het koude water van de haven vallen?

Maar nee, daar staat hij weer vast, wijdbeens op de schots. Hij is nu bijna halverwege.

Dick meet de afstand naar de overkant. Even stijgt het bloed hem naar de keel. Ziet hij hoe gevaarlijk het is wat hij doet?

Aan de overkant van de haven vormt zich nu ook een groepje kijkers. Het zijn jonge mannen van de werf. Dat is een werkplaats langs de haven waar schepen worden gemaakt. Zij zien de jongen op het ijs. Ze lachen en roepen hem toe: "Zet 'm op, jongen! Val niet!" Hebben ze bewondering voor de waaghals?

Een mevrouw fietst langs. Ze ziet Dick ook. Schrikt. Stapt van haar fiets. Slaat haar handen voor de ogen om het maar niet te zien. O, als hij valt.....!

Voor de vijfde keer waagt Dick een sprong. Hij is nu nog maar een paar meter van de kade aan de overkant.

Nu wordt Dick overmoedig. Hij weet: iedereen ziet het hoe hij durft. Hoe hij nergens bang voor is. Niemand durft wat hij durft!

Opnieuw waagt hij een sprong. Maar die sprong is te kort....

Hij haalt de schots wel, maar niet in het midden. Dick graait met zijn armen omhoog, glijdt uit, valt.... Een plons.... daar glijdt de jongen het ijskoude water in, kopje onder.

De kinderen roepen verschrikt: "O, Dick, Dick!" Peter gilt: "Nee!" Yolanda begint te huilen....

De mannen lachen nu niet meer.

Ze zien het hoofd van Dick boven water komen. Zijn handen grijpen wild om zich heen. Ze zoeken een steunpunt. Vinden de scherpe rand van een ijsschots. Maar die snijdt in Dicks hand. De hand begint te bloeden. De schots glijdt van Dick af. Opnieuw zakt hij onder water. Verdwijnt onder een grote ijsschots. Komt niet meer boven.....

Het is nu doodstil.... ieder lijkt wel verstijfd te zijn....

Doet dan niemand iets? Ja, toch!

Eén van de jonge mannen die staan te kijken gooit z'n jack op de grond en trekt snel zijn schoenen uit. Hij roept iets. Eén van de anderen loopt vlug naar binnen. De werkplaats van de werf in.

De jonge man laat zich langs de kade omlaag glijden, het koude water in. Voorzichtig drukt hij twee schotsen van zich af. Dan duikt hij omlaag, zoekt met zijn handen om zich heen.

De kinderen kijken ademloos toe. Niemand zegt iets. Zal het lukken?

De man komt boven water. Maar zijn handen zijn leeg.... Hij haalt diep adem. Probeert het nog eens. Duwt een ijsschots weg en duikt opnieuw.

Daar komt hij weer boven. Nu.... met Dick tegen zich aan! Met moeite zwemt hij met één arm naar de kant.

Iemand heeft een touw gehaald. Gooit het naar beneden....

De redder grijpt het toegeworpen touw met zijn ene hand beet. Met de andere houdt hij Dick vast. Die geeft niet mee. Hij is bewusteloos.

Even later trekken de mannen aan de kant de druipnatte drenkeling omhoog. Een zwaar karwei. Dick is gered! Ze pakken ook zijn redder, die ijskoud, maar opgelucht de veiligheid bereikt. Druipnat!

De kinderen zijn intussen over de havenbrug naar de overkant van de haven gelopen.

Dick ligt op de grond. Zijn ogen zijn gesloten. Wat is hij wit. Hij is toch niet.....

Eén van de mannen heeft met zijn mobieltje het ziekenhuis gebeld. Daar komt de ambulance al aanrijden, met knipperend zwaailicht en sirenegeloei. Twee mannen in witte jassen springen uit de auto en lopen op Dick toe. Buigen zich over hem heen.

Pim en Yolanda en de anderen horen ze roepen: "Hij leeft!" Gelukkig!

In een mum van tijd is Dick op een brancard gelegd en de auto in geschoven. Weer klinkt de sirene en flitst het blauwe zwaailicht..... Dick gaat naar het ziekenhuis.

De mannen gaan weer aan het werk. Ze zijn trots op hun maat, die de jongen gered heeft.

De kinderen zijn stil. Ze durven niet veel te zeggen. Ze zijn diep onder de indruk van wat er gebeurd is.

"Ik ga naar huis", zegt Pim. "Ik ook", zegt Yolanda. Even later heeft het groepje de haven verlaten.

Diezelfde avond nog is Dick weer thuis. In het ziekenhuis is hij onderzocht. Behalve een snee in zijn hand was alles in orde. De dokter van het ziekenhuis zei wel: "Thuis direct naar bed. Met

een warme kruik onder de dekens. Je kon weleens een flinke kou hebben opgelopen in dat ijswater van de haven. Net als je redder. Waaghals die je bent".

Vader en moeder zitten naast zijn bed.

Ze zijn geweldig geschrokken toen ze hoorden wat er gebeurd was. Ze zijn naar het ziekenhuis geweest. Hebben ook naar de werf gebeld om naar de redder van hun zoon te vragen. Die ligt ook met een kruik in bed!

Moeder zegt: "Je hebt je leven in gevaar gebracht, Dick. Maar ook dat van die ander, die jou gered heeft. Gelukkig ben je weer bij ons. Het had zo anders kunnen zijn. Besef je dat wel?"

Dick durft niets te zeggen. Hij voelt zich heel schuldig. Vader zegt: "Dick, jij bent een waaghals. Jij dacht dat je alles kon wat je wilde. Dat is niet goed, jongen. Je doet ons verdriet. Maar er is er nog Eén die je verdriet hebt gedaan. Jij weet wel Wie ik bedoel".

Dick knikt. Nu rolt er toch een traan over zijn wang.....

"Kom, jongen", zegt vader. Hij legt zijn grote handen om de twee handen van Dick. Zacht bidt hij. Hij zoekt naar woorden van dankbaarheid om de redding van zijn kind. Maar hij vraagt ook: "Here, wilt U Dick helpen om geen verkeerde dingen te wagen , maar om een kind van U te zijn".

A.R.Maatsman

K&E 1999